

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Francesc Canosa

LA UNITAT NO HA DE SER L'EXCUSA PER INVALIDAR EL PROCÉS NI PER ALENTIR-LO

Carme Forcadell

Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana

Espanya contra Catalunya

Hola, hem muntat un simposi per dir mentides. Uns amics ara ens explicaran la veritat. Passi, Abad de Vianco, secretari del Consejo de Castilla, adreçant-se als corregidors de Catalunya (1714): "Pondrá el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado." Home! Manuel Godoy, cap del govern, endavant: "En ningún Teatro de España se podrán representar, cantar, ni bailar piezas que sean en idioma castellano" (1801). Ah! I ara em diu que vol aprendre català? "La Gramática y la Ortografía de la Academia Española serán texto obligatorio y único para estas materias en la enseñanza pública" (llei Moyano d'instrucció pública, 1857. El 1768 ja s'havia abolit l'ús del català a l'escola). I sobretot no facis res, que es constiparia: "Serán juzgados por los Tribunales militares, los delitos contra la seguridad y unidad de la Patria y cuanto tienda a disgregarla, restarle fortaleza y rebajar su concepto" (decret de Miguel Primo de Rivera, 1923). Amb la República les coses canvien: "Aunque todos los españoles estuvieran conformes en convertir a Cataluña en país extranjero, sería el hacerlo un crimen, merecedor del cólera celeste" (José Antonio Primo de Rivera, diputat per Falange, 1934). Però com que som plurals en tenim d'esquerres: "No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un separatismo estúpido y pueblerino. ¡Estoy haciendo la guerra por España y para España! ¡Por su grandeza y para su grandeza! Se equivocan los que supongan otra cosa. No hay más que una nación: ¡España!" (Juan Negrín, president del govern, 1938). I de dretes: "Porque tú, Cataluña, ¡Nos pertenecías!, ¡Y a nadie más! Y sentíamos el derecho de hacerte llorar! Porque te queríamos!" (Ernesto Giménez Caballero, escriptor, des dels micròfons ocupats de RAC, 1939). No tinc espai, no tinc espai... I hem plorat tants cops que ja ens coneixem les llàgrimes.

Un dels temes de conversa més recurrents i transversals d'aquests dies és el text de la pregunta de la consulta. Serà una pregunta clara que es podrà contestar sense dubtes ni confusions o serà una pregunta que, un cop contestada, no ens servirà per iniciar el procés?

FA UN ANY, les forces polítiques catalanes partidàries del dret d'autodeterminació, quan se'ls preguntava, deien que posar-se d'acord en el text de la pregunta no seria cap problema, consideraven que, fàcilment, arribarien a un acord. La realitat ens està demostrant que no és així.

ÉS EVIDENT QUE NO ens podem permetre una pregunta que afavoreixi interpretacions diverses, no pot ser que l'endemà de la consulta cada partit interpreti el resultat d'acord amb els seus interessos, això ja ens ha passat i no ho volem tornar a repetir. Estem parlant del País, d'aquest País que estem construint entre tots i la societat civil: sindicats, patronals i entitats hi tenim molt a dir, tenim dret a opinar i a ser escoltats.

ELS PARTITS POLÍTICS amb representació parlamentària són els nostres representants legals, els representants del poble de Catalunya, però no han de perdre de vista que els consensos i les majories canvien constantment. Cal saber interpretar aquests canvis i buscar consensos possibles, no consensos que afebleixin la voluntat majoritària, perquè en democràcia cal fer allò que millor representa la voluntat de la majoria.

LA SOCIETAT CIVIL CATALANA no pot acceptar ni abaratiments ni dubtes sobre la pregunta, no podem acceptar cap consens que desvirtui la resposta i que impossibiliti continuar el procés sobiranista. Aquest procés que ens ha costat tants anys i tant esforç, aquest procés que estava latent, però que va esclatar, de manera extraordinària, amb la ma-

CARME PERIS

nifestació de l'Onze de Setembre del 2012 i que es va consolidar amb la Via Catalana del 2013.

DES DE DIVERSOS MITJANS de comunicació s'han fet propostes de preguntes i s'ha especulat sobre la conveniència o

És ara quan els partits han de demostrar que estan al servei del País i no dels seus interessos

no d'incloure determinats mots en el text de la pregunta. També ho han fet alguns partits polítics, però no tots, i en aquests moments és important que se sàpiga quina és la proposta de cadascun, perquè és una qüestió molt important per al País, i els ciutadans han de saber quina és la posició de cada partit.

L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA vol que la pregunta sigui clara, que es pugui contestar amb un sí o amb un no, tal com vam anunciar. També volem que sigui una pregunta unitària, ho hem defensat i ho defensarem, però el preu de la unitat no ha de ser intoxicar el procés; com més unitària millor, perquè la resposta també ho serà, però la unitat no ha de ser l'excusa per invalidar el procés, ni per alentir-lo o dilatar-lo.

LA RESPOSTA A LA CONSULTA ha de permetre que, amb els resultats a la mà, el govern i el Parlament de Catalunya puguin decidir què han de fer: o bé continuar formant part de l'Estat espanyol o bé iniciar un procés de secessió, després ja es negociaran les condicions d'una cosa o de l'altra. Però el mandat democràtic

ha de ser clar i no ho pot ser amb preguntes ambigües ni amb respostes amb branques.

SI ELS PARTITS POLÍTICS partidaris de la consulta defensen el dret d'autodeterminació, per què no es pot preguntar si Catalunya ha de ser o no un estat independent? El dret a l'autodeterminació és decidir com volem organitzar-nos políticament, però el primer pas és decidir si volem o no ser un estat independent. I després, des de la sobirania plena, decidir com ens volem organitzar, com volem organitzar el nou estat.

S'HA DIT MOLTES VEGADES, però és ara quan els partits han de demostrar que estan al servei del País i no dels seus interessos, esperem que ens ho demostrin proposant la pregunta que volem.